Είμαστε δάσκαλοι και όχι λοιμωξιολόγοι (Δημήτρης Νατσιός, δάσκαλος)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 26 Σεπτεμβρίου, 2020

«Σμίλεψε πάλι, δάσκαλε, ψυχές!!...

Θέμελα βάλε τώρα πιο βαθιά,

ο πόλεμος να μην μπορεί να τα γκρεμίσει»,

μας κανοναρχεί ο αθάνατος Κωστής Παλαμάς, στο αφιερωμένο «στον δάσκαλο» ποίημά του. Σμίλη κρατά ο δάσκαλος, την σμίλη του λόγου και της διδασκαλίας, και λαξεύει και «ζωγραφίζει» στις άπλαστες ψυχές των μαθητών του, τα τιμαλφή, την ανοξείδωτη προίκα των προγόνων. Και τι ψυχές!! Την ευωδία του παραδείσου...

Έχω πάντοτε κατά νου ότι στεκόμαστε ενώπιον και διδάσκουμε ανθρώπους που είναι πολύ καλύτεροι από εμάς. Να μην λησμονούμε ότι, πριν ακόμη η Παιδαγωγική ανακαλύψει ότι ωριμότητα σημαίνει διάσωση στοιχείων της παιδικότητας και όχι υπέρβασή της, ο Χριστός προέβαλε «*το παιδίον*» ως πρότυπο ύπαρξης ανοικτής στον Θεό. «*Άφετε τα παιδία ελθείν προς με και μη κωλύετε αυτά, των γαρ τοιούτων εστίν η βασιλεία των ουρανών*». (Ματθ. 19,15).

Αγιασμός τις προάλλες στα σχολεία. Ζήσαμε πράγματα πρωτόγνωρα. Πρώτη φορά δεν αντηχούσαν στον αύλειο χώρο φωνές, γέλια, αγκαλιές, καλωσορίσματα και παιχνίδι. Άκρα του τάφου σιωπή... Γονείς αγχωμένοι, αρκετοί κατηφείς και σκυθρωποί, παιδιά μασκοφορούντα, με ζωγραφισμένη στα μάτια τους την απορία και τον φόβο, δάσκαλοι αγωνιούντες για την πιστή τήρηση και εφαρμογή των μέτρων. Τίποτε δεν θύμιζε πρώτη ημέρα του σχολικού έτους.

Και τα μηνύματα των διευθυντών και όσων «επισήμων» χαιρέτησαν την έναρξη της σχολικής χρονιάς και αυτά εναρμονισμένα με το περιρρέον κλίμα. Δεν ακούστηκαν λόγοι για την αξία της Παιδείας, για το πανηγύρι της μάθησης, για το φως των ελληνικών γραμμάτων. Να ακούσουν οι νεήλυδες, οι νιόφερτοι μαθητές, τα πρωτάκια, ότι ήλθαν στο «παλάτι» της κοινωνίας.

«Υπομονή, χτίζε, σοφέ, της κοινωνίας το παλάτι». Είναι ο τελευταίος στίχος του προαναφερόμενου ποιήματος του Παλαμά. Διαβάζουμε και στα ωραία κολοκοτρωναίικα επεισόδια κάτι ανάλογο: Ο Γέρος του Μοριά μια μέρα στο σπίτι

του, στην Αθήνα, σεργιάνιζε στην κάμαρά του, ενώ το παιδί του ο Κολίνος, διάβαζε και έγραφε. Σταμάτησε μονομιάς και τον ρωτάει:

-«Κολίνε, ποιο νομίζεις πως είναι το εθνικό σπίτι της Ελλάδος;».

Ο Κολίνος του αποκρίθηκε αμέσως:

-«Το παλάτι του βασιλέως».

-«Το παλάτι του βασιλιά; Όχι» του είπε. «Το πανεπιστήμιο είναι το παλάτι της Ελλάδας». Ο γενναίος στρατηγός, η άγρυπνη συνείδηση του έθνους, χάρη στην χρηστότητα του χαρακτήρα του, στην υψηλής στάθμης φιλοπατρία και φιλογένειά του, στην γρανιτένια πίστη του για το μέλλον του έθνους, γνώριζε ότι αυτό θα καρποφορήσει μέσω της ελληνικής παιδείας. «Να σκλαβωθείτε εις τα γράμματά σας», θα πει στον περίφημο λόγο του στην Πνύκα. Αλλά σε ποια γράμματα; Όχι βέβαια στα τωρινά της υποταγής και της αγραμματοσύνης, αλλά «στα γράμματα που διαβάζουνε οι αγράμματοι κι αγιάζουνε». Τα γράμματα τους Ευαγγελίου, τα γράμματα του Ομήρου.

Δεν ακούστηκαν τέτοια μηνύματα φέτος. Πίσω από κρυμμένα πρόσωπα επαναλήφθηκαν οι οδηγίες των γιατρών. Και καλό είναι να μην ξεχνάμε, εμείς οι δάσκαλοι, ότι η αποστολή μας είναι η παιδεία, η διδασκαλία και η αγωγή. Δεν είμαστε λοιμοξιωλόγοι, αλλά δάσκαλοι. Αυτό ας το προσέξουν κάποιοι που υπερβάλλουν και υποδύονται τον «ειδικό» εντός της σχολικής αίθουσας. Σεβόμαστε τις εντολές των γιατρών, νυχθημερόν εξάλλου τις ακούν τα παιδιά στο σπίτι μέσω της τηλεόρασης και του Ευαγγελάτου, δεν χρειάζεται να στήνουμε καθημερινώς στην αίθουσα συνέντευξη τύπου και να κουνάμε απειλητικά το δάχτυλο στα παιδιά. «*Έκτεινον την της αγάπης σαγήνην, ίνα μη το χωλόν εκτραπή, ιαθή δε μάλλον*», να απλώνεις το δίχτυ της αγάπης, λέει ο άγιος Χρυσόστομος στις πολύτιμες συμβουλές του προς τον δάσκαλο, για να θεραπεύεις, όσα παιδιά είναι πτοημένα και φοβισμένα. Ακούμε πολλά για ζήλο, υπέρ των μέτρων, ου κατ΄επίγνωσιν, από ευάριθμους δασκάλους και καθηγητές, με εντελώς απρεπή, και αγενή τρόπο, πράγμα απαράδεκτο και επιβλαβές για όλους. Η διδασκαλία στηρίζεται στο «*φιλείν*» τους μαθητές και «*φιλείσθαι*» υπό αυτών. («*Ουδέν ούτω προς διδασκαλίαν επαγωγόν ως το φιλείν και φιλείσθαι*», προσθέτει ο ιερός Χρυσόστομος). Αν αυτό χαθεί, ματαιοπονεί ο δάσκαλος και είναι ήδη αποτυχημένος.

Ας είμαστε ειλικρινείς. Πρώτη φορά εφαρμόζεται η μασκοφορία σε σχολική αίθουσα. Δεν υπάρχει προηγούμενο. Για όλους είναι πολύ δύσκολο.

Να κλείσω παραπέμποντας στον Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη, υπακούοντας και στην προτροπή του Ελύτη, «να μνημονεύουμε Αλ. Παπαδιαμάντη, όταν θολώνει ο νους και

μας βρίσκει το κακό». Στο διήγημά του «Βαρδιάνος στα Σπόρκα», περιγράφει τις συνέπειες μιας επιδημίας χολέρας, που ενέσκηψε στην εποχή του. Διαβάζω: «Κακή υποψία, δυσπιστία και ιδιοτέλεια, χωρούσα μέχρι απανθρωπίας, εβασίλευε πανταχού. Όλα ταύτα ήσαν εις το βάθος, και ο φόβος της χολέρας ήτο εις την επιφάνειαν. Θα έλεγέ τις, ότι η χολέρα ήτο μόνον πρόφασις, και ότι η εκμετάλλευσις των ανθρώπων ήτο η αλήθεια. Το δαιμόνιον του φόβου είχεν εύρει επτά άλλα δαιμόνια πονηρότερα εαυτού και είχε λάβει κατοχήν επί του πνεύματος των ανθρώπων». (Εκδ. Γιοβάννης, τομ 3, σελ.159). Με την επιδημία ξεβράστηκαν τα τέρατα που εμφώλευαν στις ψυχές πολλών. Κοινωνικός κανιβαλισμός. Το Πάσχα κάποιοι κατέδιδαν ιερείς που κοινωνούσαν κόσμο. Θα καταντήσουμε να βλέπουμε βιαιοπραγίες σε όσους δεν φορούν μάσκα. (Όπως και αντιθέτως πολύ επιπόλαιο είναι να χαρακτηρίζονται όσοι φορούν την μάσκα, ως προσκυνημένοι ή άπιστοι ή δειλοί. Δεν έχει η πατρίδα την πολυτέλεια τούτη την εποχή για διχασμούς. Να υπενθυμίσω την παροιμία "ρωμαίικος καβγάς, τούρκικος χαλβάς" και ο νοών νοείτω). Και δεν το κάνουν, όσοι αναζητούν και καταγγέλλουν "παραβάτες", από φόβο μόνον. Όχι. Η απάντηση βρίσκεται στην τελευταία φράση του Παπαδιαμάντη.

Αναδεικνύει και φιλοτεχνεί όμως ο μεγάλος Σκιαθίτης κάποιες ψυχές που, εν μέσω της απανθρωπίας και του εγωκεντρισμού, μοσκοβολούσαν σαν το Τίμιο Ξύλο, σαν την θεια Σκεύω την Σαβουροκόφα, που υφίστατο λόγω της θωριάς της «τους γογγυσμούς και τους χλευασμούς όλων», αλλά τους έφερε εν υπομονή και δεν έπαυε να νουθετεί το καλό, γιατί ήταν άξια του πρώτου των μακαρισμών του Κυρίου και γονατιστή μπροστά στα εικονίσματα της Παναγίας, επροσεύχετο για όλους. Ποτέ δεν θα παύσουν να ευδοκιμούν εν μέσω δυσωδίας, τα μυρίπνοα άνθη της αγιότητας...

Κιλκίς

(Πηγή: aktines.blogspot.com*)*